কিশলয়

সৰস্বতী পূজা বিশেষ সংখ্যা - ২০২২

সম্পাদক : হেনাৰি ফুকন

সম্পাদনা সমিতি

উপদেষ্টামণ্ডলী : ড° বুদ্ধেশ্বৰ কোঁচ, ড° বিভা দত্ত নেওগ, অনুৰূপা চুতীয়া, কাকলি দত্ত ।

তত্ত্বাৱধায়ক : শ্ৰীযুক্তা অনুৰূপা চুতীয়া ।

সম্পাদক : শ্ৰী হেনৰি ক্ৰুকন ।

বেটুপাত : শ্ৰী ঋত্বিক সন্দিকৈ ।

অক্ষৰ বিন্যাস : পৰিণীতা দত্ত, নিষ্ঠা শৰ্মা, স্নিগ্ধা গগৈ ।

অংগ সজ্জা : হেনৰি ক্ৰুকন, শচিন্দ্ৰ কোঁচ

সদস্য/সদস্যা : বেদান্ত গগৈ, পৰিণীতা দত্ত, শচিন্দ্ৰ কোঁচ, নিষ্ঠা শৰ্মা, অনামিকা বৰুৱা, পূৰ্বজ্যোতি চক্ৰৱা, শৌভজিত সোনোৱাল, স্নিগ্ধা গগৈ ।

সম্পাদকীয়

সৰস্বতী পূজা আৰু বৰ্তমান

মাঘ মাহৰ শুক্লা পঞ্চমী তিথিত অনুষ্ঠিত বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী সৰস্বতী পূজা। শুক্লাবৰ্ণা সৰস্বতী আইক জ্ঞান অৰ্জনৰ বাবে ব্ৰতী থকা সকলো লোকে প্ৰতীকি ৰূপত পূজা কৰে। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত যেন আধ্যাত্মিক আৰু নৈতিক তাৎপৰ্যৰ সলনি অলপ ব্যতিক্ৰম হ'ব ধৰিছে এই সৰস্বতী পূজা। বিদ্যালয় মহাবিদ্যালয় সমূহত পূজা নহয় ফেশ্বন শ্ব'হে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এমন আয়োজিত সুন্দৰতা আৰু সাজ-পাৰৰ প্ৰতিযোগিতা।

সাধাৰণতে পূজা বুলি ক'লে মনলৈ আহে ভক্তি ভাৱ। তাতে সৰস্বতী পূজা হৈছে জ্ঞান অন্বেষণৰ কাৰণে কৰা এক পূজা। সৰস্বতীৰ এহাতে থাকে বীণ আৰু এহাতে থাকে কিতাপ। অৰ্থাৎ সাহিত্য, কলা আৰু সংগীতৰ মিলনৰ প্ৰতীক হিচাপে সৰস্বতী আইক পূজা কৰা হয়। বৰ্তমান সময়ত কিন্তু এই পূজা অলপ ব্যতিক্ৰম। আই প্ৰতীমাৰ পুষ্পাঞ্জলী নিদিয়ালৈকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে উপবাসে থাকিব লাগে বুলি কয় যদিও আজি-কালি সেয়াও দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। নিজকে ধুনীয়া সাজ-পাৰে সজায় আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল পূজাৰ দিনা পূজাঞ্জলীৰ সলনি দেখা যায় পাৰ্ক অথবা ৰেষ্টুৰেণ্টত। নিজকে ধুনীয়াকৈ সজায় বহুতে শিক্ষাৰ্থীয়ে দেৱীক ভক্তিভাৱে পূজাও কৰে।

নিজকে ধুনীয়াকৈ সজাই তুলিবলৈ ঠিকে আছিল, কলা সুলভ মনটো পৰিস্ফুট হৈছে। কিন্তু আধুনিকতাৰ নামত যি জিন্স পেন্টৰ ওপৰত চাদৰ বা আন কিবা, এইবোৰ কেতিয়াও গ্ৰহণযোগ্য নহয় যেন অনুভৱ কৰোঁ।

সৰস্বতীৰ আন এটা নাম হৈছে 'বাণী'। বাণী জ্ঞান আৰু বিদ্যাৰ প্ৰতীক। বিদ্যাই মানুহৰ অন্তৰৰ সকলো অন্ধকাৰ দূৰ কৰি জ্ঞান পৱিত্ৰতাৰে অন্তৰ শুদ্ধ কৰে। সেয়েহে বছৰৰ এটা দিন সৰস্বতী আইক আমি সকলো -ৱে পূজোঁ। তাৰ সলনি যদি 'হৈহে-হৈহে' সৰস্বতী পূজা পাতি 'ডিস্কো ডান্স' অথবা 'হিন্দী গীত' বজাই থাকে তেন্তে জানো সৰস্বতীৰ বন্দনা বুজাব? বিশেষকৈ অসমৰ পূজা স্থলসমূহত এইয়া দেখিবলৈ পোৱা যায়। আধুনিকতাৰ নামত অপ-সংস্কৃতিৰ স্ফূৰ্তি লগতে পৰম্পৰাক বিসৰ্জন দিয়াটো কেতিয়াও উচিত নহয়। পাৰ্ক অথবা ৰেষ্টুৰেণ্টৰ সলনি বিদ্যালয় মহাবিদ্যালয় অৰ্থাৎ প্ৰতিটো শিক্ষা মন্দিৰত সৰস্বতী পূজা আধ্যাত্মিকতাৰে অনুষ্ঠিত হ'ব লাগে। অশোভিত ফেশ্বন শৈলী অংশগ্ৰহণ কৰাৰ সলনি মনত ভক্তি ৰাখি শ্ৰদ্ধাৰে পূজাস্থলীত সৰস্বতী বন্দনা হ'ব লাগে।

বৰ্তমান সময়ত শিক্ষা গুৰু সকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৰস্বতী পূজা বুলিলে যি জাক-জমকতা মনলৈ আহে, এই ধাৰণা সলনি কৰিবলৈ বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়সমূহত হৰিনাম, দিহানাম আদি অনুষ্ঠিত কৰিব লৈছে। ই খুবেই আদৰণীয় আৰু প্ৰসংশনীয়।

শেষত, সৰস্বতী পূজা দিনা প্ৰকাশ হোৱা হাতে লিখা আলোচনীখন প্ৰস্তুত কৰোঁতে প্ৰতিমুহূৰ্ততে সহায় কৰা অসমীয়া বিষয়ৰ ছাত্ৰ- ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ হোৱাৰ লগতে আলোচনীখনৰ তত্ত্বাৱধায়ক অনুৰূপা চুতীয়া বাইদেউৰ ওচৰতো মই কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো ।

আলোচনীখন প্ৰস্তুত কৰোঁতে অজ্ঞাতে বহুতো ভুল - ভ্ৰান্তি হ'ব পাৰে তাৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী ।

[illegible]
08/02/2022
সম্পাদক -
'কিশলয়' [হাতে লিখা আলোচনী]
সৰস্বতী পূজা উপলক্ষে
বিশেষ সংখ্যা ।
06-02-2022 চন ।

সূচীপত্ৰ

সম্পাদকীয় ....

প্ৰবন্ধ :

সৰস্বতী পূজা .... লক্ষীপ্ৰিয়া দত্ত ---- পৃ:১-2

ছাত্ৰ আৰু সামাজিক দায়বদ্ধতা... পূৰ্ণিমা দলে ---- পৃ: ৩-৬

বিজ্ঞানে পৰাভূত হোৱা বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগল .... চুফিয়া বুঢ়া গোঁহাই --- পৃ: ৭-১০

বৰ্তমান সময় আৰু আমিবোৰ... স্নিগ্ধা গগৈ .... পৃ: ১১-১৪

জ্যোতিৰ জ্যোতি .... দীপশিখা শইকীয়া --- পৃ: ১৫-১৮

লিমাৰিক .... অৰুণজ্যোতি সোনোৱাল --- পৃ: ১৯

কবিতা ---------------

আধা আঁকা ছবি -------- বিষয় দলে ..... পৃ: 20

ভাল পাওঁ তোমাক আজিও ---- শচিন্দ্ৰ কোচ ------ পৃ: ২১

তোমাৰ হাঁহি -------- লীনা বৰগোঁহাই ---- পৃ: 22

ফাগুন -------- বৰষা ৰাণী চুতীয়া ---→ পৃ: ২৩

জীৱন -------- মুনমী ৰাজখোৱা ---- পৃ: ২৪

তোমাতেই মগন ------ শিখাৰাণী বৈশ্য ---- পৃ: ২৫

↳

জ্যোতি ---- ------ নীলাক্ষী দত্ত ---- পৃ: ২৬
সৰাপাতৰ কাহিনী ---- স্নিগ্ধা গগৈ ---- পৃ: ২৭
ব্যঙ্গ কবিতা ---- সৰোজিনী লাগাছু -- পৃ: ২৮

সৰস্বতী পূজা

আই গোঁসানী সৰস্বতী হ'ল জ্ঞানৰ, সংগীত, শিল্পকলা বুদ্ধি আৰু বিদ্যাৰ হিন্দু দেৱী। হিন্দু সকলে বসন্ত পঞ্চমী (মাঘ মাহৰ শুক্লা পঞ্চমী তিথি) তিথিত সৰস্বতী পূজা কৰে। জ্ঞান, সংগীত আৰু শিল্পকলাৰ দেৱী হিচাপে ভাৰতৰ বাহিৰে জাপান, বালি আৰু ম্যানমাৰোতে সৰস্বতী পূজা কৰে।

সৰস্বতীৰ আইৰ আন এটা নাম হৈছে বাণী। বাণী জ্ঞান আৰু বিদ্যাৰ প্ৰতীক। বিদ্যাক আৰ্য ঋষি মুনি সকলে শুক্লৰূপে কল্পনা কৰিছিল কাৰণ বিদ্যাই মানুহৰ অন্তৰৰ সকলো অন্ধকাৰ দূৰ কৰি জ্ঞান পৰিভাষাৰে অন্তৰ শুদ্ধ কৰে। সেই দেখিয়ে বোধ হয় তেওঁলোকে সেইজনী দেৱীক শুক্ল বস্ত্ৰ পৰিধান কৰাই পদ্ম আসনত বহুৱাই হংসবাহন দি পূজা অৰ্চনা কৰিছিল। প্ৰতি বছৰে মাঘ মাহৰ শুক্লা পঞ্চমীত তেওঁৰ পূজা বুলিও কোৱা হয়।

সৰস্বতী সকল ছাত্ৰৰে দেৱী হৈছে নহয়। কিন্তু সকলো দেৱীৰ হাতত থকা বীণা আৰু কিতাপে জ্ঞান, বিদ্যা আৰু সংগীতৰ মাজত যে এক গভীৰ সম্বন্ধ আছে, তাকে বুজাইছে। সাহিত্য, সংগীত আৰু আন সুকুমাৰ কলা এডাল সূতাৰে গঁথা। এটাক বাদ দি আনটো পূৰ্ণ নহয়। সেই দেখিয়ে তেওঁৰ মূৰ্তিত বীণা আৰু কিতাপ অংকিত কৰা হৈছে। সেই দেখিয়ে কবি, সাহিত্যিক চিত্ৰকৰ

গীতিকাৰ, গায়ক, শিক্ষক, ছাত্র-ছাত্রী আদিয়ে ভক্তি আৰু শ্ৰদ্ধাৰে তেওঁৰ পূজা অৰ্চনা কৰে। তথাপি উৎসৱ হিচাপে প্ৰধানতঃ ই ছাত্ৰসকলৰে উৎসৱ।

দুৰ্গাপূজাৰ দৰে সৰস্বতী পূজাত বেছি জাক-জমকতা নাই যদিও এই পূজাত ছাত্র-ছাত্রীৰ অন্তৰত এক পবিত্ৰ ভাবে ঠাই পায়। দেৱীৰ শুক্ল পৰিধানে, তেওঁৰ বাঁহিত হাতত থকা বীণা আৰু কিতাপে, তেওঁৰ ভৰিৰ তলত থকা শুভ্ৰ শুকুলা হাঁহজনীলে ছাত্র-ছাত্রীৰ মাজত এক শান্ত-সৌন্দৰ্য্য ৰেখাপাত কৰে। জ্ঞান আৰু বিদ্যাৰ অন্তত ধাৰণা জন্মায়। শিক্ষক বা গুৰুজনাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাভাৱৰ উদ্ৰেক হয়। ছাত্ৰই পৰস্পৰক ওচৰৰ পৰা আকোঁৱালি লোৱাৰ সুবিধা পায়। দেৱীৰ পূজা অৰ্চনাৰ কামৰ মাজেদি জাগ্ৰত কৰে তেওঁলোকৰ কোমল অন্তৰত থকা কৰ্মচেতনা।

শ্ৰীমতী লক্ষ্মীপ্ৰিয়া দত্ত।
অসমীয়া বিভাগ

ছাত্ৰ আৰু সামাজিক দায়বদ্ধতা

কোৱা হয় যে আজিৰ ছাত্ৰ কাইলৈ দেশৰ নাগৰিক অৰ্থাৎ বৰ্তমানৰ নৱ প্ৰজন্ম তথা বিদ্যালয় - মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেই ভৱিষ্যতৰ সমাজ পৰিচালনা কৰিব লাগিব। বৰ্তমানৰ যুগটো হৈছে বিজ্ঞানৰ যুগ। আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত ছাত্ৰসকলে আগবাঢ়ি নগ'লে হয়তু বিশ্বমানেই কাঙাল প্ৰায়ত পৰিণত হ'ব। ছাত্ৰসমাজ দেশৰ মেৰুদণ্ড। ছাত্ৰসকলেই আজিৰ পৃথিৱীৰ ভৱিষ্যত। নৈতিকশিক্ষাৰ অভাৱেই যুৱ উচ্ছৃংখলতাৰ মূল কাৰণৰূপে আজিৰ সমাজত যুৱ অশান্তি বৃদ্ধি পাইছে। বৰ্তমান সমাজব্যৱস্থাত ছাত্ৰসকলৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ নহ'লেও শূন্যতমো নহয়। আজিৰ ছাত্ৰ সমাজে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ উপৰিও সমাজৰ কাৰণে অৱদান আগবঢ়াই গৈছে বহুতো।

বৰ্তমান সময়ত গা কৰি উঠা হিন্দু বাংলাদেশীৰ সমস্যা সমাধানৰ কাৰণেও ছাত্ৰসকলে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। বিদেশী সমস্যা সমাধানৰ কাৰণে অসম আন্দোলনৰ ৮৫৫ জন শ্বহীদৰ কেঁচা তেজৰ মূল্যত স্বাক্ষৰিত হোৱা ১৯৭১ চনৰ ২৪ মাৰ্চৰ মাজনিশাক ভিত্তিহিচাপে লৈ স্বাক্ষৰিত হোৱা অসম চুক্তিৰ আধাৰত আজিও উন্নীতকৰণ কৰি থকা ৰাষ্ট্ৰীয় নাগৰিক পঞ্জীয়ন প্ৰক্ৰিয়াটোক আগবঢ়াই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰতো গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব ছাত্ৰসমাজেই।

আজিৰ ছাত্ৰসমাজ ধ্বংসমুখলৈ গতি কৰিছে;

পশ্চিমীয়া সংস্কৃতিৰ অন্ধ অনুকৰণ কৰিবলৈ শিকি ছাত্ৰ সমাজ ধ্বংসৰ মুখলৈ গতি কৰিছে। সমাজৰ কাৰণে ছাত্ৰসমাজৰ ভূমিকা গুৰুত্বপূৰ্ণ। কিন্তু এইক্ষেত্ৰত কেৱলমাত্ৰ ছাত্ৰসমাজক দোষাৰোপ কৰি বয়োজ্যেষ্ঠ সকল আঁতৰে বহি থাকিলে কেতিয়াও সেই ছাত্ৰসমাজ শুদ্ধ পথলৈ ঘূৰি নাহে। ভাঙো-ভাঙো হোৱা সমাজ ব্যৱস্থা কেতিয়াও নতুন পথেৰে বাট নোবোলে। বয়োজ্যেষ্ঠ-সকলে বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ত গৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কি কৰিছে সেয়া নিৰীক্ষণ কৰিলেহে উচিত হ'ব। তেওঁলোকে সন্তানৰ হাতত এটা স্মাৰ্ট ফোন উপহাৰ দি সেই ফোন টোৰ ব্যৱহাৰ ভালদৰে শিকাইছেনে? শিকাইছেনে তেওঁলোক-ক নৈতিক শিক্ষাৰ কথা। যদি শিকোৱা নাই, যদি এমন গাড়ী দি এটা স্মাৰ্ট ফোন দিয়েই নিজৰ দায়িত্ব সামৰিছে, তেন্তে সেই ছাত্ৰ সমাজ ধ্বংসৰ পথলৈ যোৱাক লৈ বয়োজ্যেষ্ঠসকলে কেৱল ছাত্ৰসমাজক কেতিয়াও দুষিব নোৱাৰে।

আমি সকলোৱেই এমন দুৰ্নীতিমুক্ত দেশৰ সপোন দেখিছোঁ। কুটিল ৰাজনীতিৰ বিপৰীতে এমন সুন্দৰ ৰাজনীতিৰে ভৰপূৰ দেশৰ সপোন দেখিছো। কুটিল ৰাজনীতিৰ বিপৰীতে এমন সুস্থ চিন্তাৰে পৰিচালিত সুন্দৰ দেশৰ সপোন দেখিছোঁ। এইক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ সমাজৰ এটা ডাঙৰ দায়িত্ব আছে যে ছাত্ৰ সমাজে জনসাধা-ৰণক সজাগ কৰিব লাগিব যে-হয়, এইজন যোগ্য প্ৰাৰ্থী হওঁক, এওঁক ভোট দিয়ক। কিছুমান অলো-

জনেৰে নিজৰ বিবেকক [illegible] নকৰিবৰ বাবে দাস সমাজেই সেই অশিক্ষিত মানুহখিনিক বুজাব লাগিব।

বৰ্তমান সময়ত বিদেশী আগমন হোৱাতেই বেছি হৈছে যে- আজি আমি নিজৰ মাতৃভূমিত ভূমি পুত্ৰ হীন হৈ পৰিবৰ উপক্ৰম হৈছোঁ। আসামত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি সংকট নামি আহিছে, অসমীয়া কলা-সংস্কৃতি মৃত্যুৰ কৰাল গ্ৰাসত পতিত হ'ব ধৰিছে। অসমীয়া আৰ্থসামাজিক পৰিস্থিতি ভয়াবহ ভাৱে বেয়াৰ ফাললৈ গতি কৰিছে। আসামত থাকিও অসমীয়া খিলঞ্জীয়াৰ সংখ্যা লঘু হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। আসামৰ খিলঞ্জীয়াৰ ৰাজনৈতিক অধিকাৰ [illegible]হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। গতিকে, এনে এক প্ৰেক্ষাপটত দাস সমাজৰ কৰণীয় বহুত আছে। দাসসকলেই এনে সমাজৰ এই সকলোবোৰ আঁতৰাই এখন সাঁচা অৰ্থৰ মাতৃভূমিৰ উপহাৰ দান কৰিব পাৰিব।

ভাষাৰ প্ৰতি নামি অহা সংঘাত বা সংকট আঁতৰোৱাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব দাস সমাজেই। আজি আসামত অসমীয়া হৈও আজিৰ প্ৰজন্মই নিজক অসমীয়া বুলি চিনাকি দিবলৈ লাজ কৰে। অসমীয়া ভাষাক মাতৃভাষা বুলি কবলৈ লাজ পায়। তেওঁলোকৰ পিতৃ- মাতৃয়েও তেনেদৰেই নিজৰ সন্তানকলৈ গৌৰৱ বোধ কৰে। এই ক্ষেত্ৰত দাসসমাজে বুজাব লাগিব যে নহয় এনে সম্পূৰ্ন নিজৰ মাতৃভূমি বুলি কবলৈ নিজৰ মাতৃভাষাক আওকাই নিদিব লাগিব। বৰ্তমান

বৰ্তমান সমাজত সৃষ্টি হৈ থকা হত্যা, হিংসা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ এই সকলোবোৰ সমাজৰ পৰা আঁতৰাব লাগিব আৰু ই কেৱল সম্ভৱ ছাত্ৰ সমাজৰ কাৰণে। ছাত্ৰ সমাজেই পাৰিব বিশ্বমঞ্চত হিন্দী গান গাই মঞ্চ ~~আপাৰিত কৰা~~, আমাৰ বাপতি সাহোন অসমীয়াৰ বিহুৰ সন্মানত আঘাত হনা এনেবোৰ কালিমাক আঁতৰাব। এই সকলোবোৰ সম্ভৱ ছাত্ৰ সমাজৰ দ্বাৰাহে, কাৰণ সেই সমাজখনত সকলো থাকে। মনোবল, শক্তি, জ্ঞান, ইত্যাদি যাৰ দ্বাৰা সকলো কৰা সম্ভৱ।

চাৰিওফালৰ সমাজত দেখা থকা এই সমস্যাবোৰে আজিৰ সমাজখনক জৰ্জৰিত কৰিছে। এই সমস্যা সমূহ সেইসকলেহে আঁতৰাব পাৰিব যিসকলে নিজক ছাত্ৰ সমাজৰ একো একোজন সদস্যৰূপে চিনাকি দি ভাল পায়। আৰু আমি ভাৰো দেশৰ উঠি অহা যুৱ প্ৰজন্মৰ প্ৰতিজন যুৱকেই হওক তেনে একো একোজন সাহসী দেশপ্ৰেমিক আৰু সমাজক নিজৰ আপোন কৰি লোৱা চাওক।

শ্ৰীমতী পূৰ্ণিমা দলে।
অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

'বিজ্ঞানে পৰাস্ত হোৱা বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগল'

বিজ্ঞানে ঢুকি নোপোৱা 'বাৰ্মুডা' এখন আচৰিত ধৰণৰ ঠাই। বাৰ্মুডা ট্ৰেইংএংগলৰ অৱস্থান মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ পূব উপকূলৰ আটলাণ্টিক মহাসাগৰৰ মাজত। ইয়াৰ কোনো সঠিক উত্তৰ নাই যদিও নামটো বেছি পুৰণি নহয়। উত্তৰে বাৰ্মুডাৰ পৰা দক্ষিণ-পূবে টেৰিকো, তাৰপৰা পশ্চিমে ফ্লোৰিডা পাৰ হৈ গালেফ আৰু মেক্সিকোৰ কোনো এক বিন্দু আৰু সেই বিন্দুৰ পৰা পুনৰ বাৰ্মুডা! এই ঠাই তিনি ডোখৰ কাল্পনিক ৰেখাৰে যুক্ত কৰিলে যি কোন সৃষ্টি হ'ব তাৰ নামেই বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগল। এই সীমাৰ ভিতৰত জাহাজ, বিমান আদি সোমালেই অন্তৰ্দ্ধান হৈ যায়। বৰ্তমানলৈকে কোনো বিজ্ঞানীয়ে ইয়াৰ প্ৰকৃত ৰহস্য উদ্‌ঘাটন কৰিব পৰা নাই আৰু বিজ্ঞানৰ এই চৰম উন্নতিৰ যুগতো ই এটি ডাঙৰ সাঁথৰ হৈ থাকিব লগাত পৰিছে।

১৯৪০ চনত সেই অঞ্চলত কেইবাখনো জাহাজ আৰু বিমান অন্তৰ্দ্ধান হৈ গৈছিল। ১৯৪৭ চনৰ ৩ জুলাইত আমেৰিকাৰ সেনাবাহিনীৰ C-54 বিমান খনত ৬ জন চালকৰ লগত মাৰ্চনৰ সেনা-

বাহিনীৰ অয়াৰপাৰ্টলৈ উৰা মাৰিছিল আৰু সেই বিমানখন বাৰ্মুডাত হেৰাই গৈছিল। ১৮৪০ চনৰ 'ফ্ৰান্সৰ ৰোচেলী' নামৰ জাহাজ এখন হাভানলৈ গৈ থকা অৱস্থাত যাত্ৰী আৰু নাৱিকবোৰ আচৰিতভাৱে নাইকিয়া হৈছিল। ১৮৫৫ চনৰ ২৬ ডিচেম্বৰ দিনা 'যামাচ বি চেণ্টাৰ' নামৰ জাহাজখন চাৰগোচা সাগৰৰ ওপৰত পালটনা অৱস্থাত উদ্ধাৰ কৰা হয়।

'জবানু ডিবাৰ মুডেজ' নামৰ স্পেইন দেশৰ এজন অভিযাত্ৰীয়ে ১৫১৫ চনত বাৰ্মুডা দ্বীপটো আৱিষ্কাৰ কৰে। পশ্চিম আটলাণ্টিক কেৰিবিয়ন সমুদ্ৰ অঞ্চলত দীৰ্ঘ দিন ধৰি জাহাজ বিমান আদি কিবা এক অদৃশ্য শক্তিৰ প্ৰভাৱত ৰহস্যজনকভাৱে কোনো ধৰণৰ SOS বাৰ্তা প্ৰেৰণ নকৰাকৈয়ে অন্তৰ্ধান হৈ গৈছিল। বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগলৰ এই অদ্ভুতপূৰ্ব ৰহস্যৰ বিষয়ে পৃথিৱীৰ অনেক লেখক আৰু সাহিত্যিকে নানান ধৰণৰ প্ৰবন্ধ বা কিতাপ ৰচনা কৰিছে। বৰ্তমানে মানুহৰ মাজত বিশ্বাস আছে যে বাৰ্মুডা ট্ৰাইংগলৰ কোনো অপাৰ্থিব শক্তিৰ প্ৰভাৱ আছে। পোন প্ৰথমে এই অঞ্চলত অন্তৰ্ধান হোৱা জাহাজক সাধাৰণতে দুৰ্ঘটনা হিচাপে ধৰিছিল। জাহাজৰ নাৱিক সকলে দুই তিনিশ বছৰৰ আগতে বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগলত যে কিবা এক ৰহস্য আছে নিশ্চিত

ধৰি লৈছিল। বাৰ্মুডা নামটো শুনিলেই সেই সময়ৰ নাৱিকসকলে বুকুত ভাঙৰধৰো এচ চিনেৰে দাগ কৰি লৈছিলে।

আমেৰিকা আৱিষ্কাৰ হোৱাৰ পিছৰ পৰাই বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগলত অনেক জাহাজ হেৰাই গৈছে। সেইবোৰ কি হৈছে, কলৈ গৈছে, কোনেও নাজানে। তাত অকল জাহাজেই নহয়, চাবমেৰিন আৰু মিলিটেৰী বিমান আৰু আকাশী বিমানো অন্তৰ্দ্ধান হৈছে। বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগলৰ ভিতৰত প্ৰবেশ কৰা প্ৰথম জন ব্যক্তি হৈছে 'ক্ৰিষ্টোফাৰ কলম্বাচ'। আমেৰিকাৰ নিউইয়ৰ্কৰ 'চাৰ্লচ ফোৰ্ট' নামৰ ব্যক্তি এজনে তেওঁ গ্ৰন্থৰ 'দা বুক অব দা ডেমড'ত উৰন্ত চাকিৰ কাৰ্যকলাপ UFO (Unidentified flying object) ৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে। এই উৰন্ত চাকি পৃথিৱীবাসীৰ বাবে অতি বিস্ময়কৰ ঘটনা। ই আকাশত হঠাৎ আৱিৰ্ভাৱ হয়। এই যানখন অতি তীব্ৰবেগী আৰু ই হঠাৎ ঘূৰিব পাৰে। যিকোনো যান বাহন বা অন্য জীৱ-জন্তু একেবাৰে ওচৰত গ'লে ইয়াৰ ইঞ্জিন বা জীৱ-জন্তু অচল হৈ পাৰে।

১৯৫৭ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ অতলান্ত সাগৰৰ দুটা অংশত হমনা চাবমেৰিন জাহাজ অন্তৰ্দ্ধান হৈছিলে। এমন আছিলে 'চাবমেৰিন কাকাৰ'। এই

চাবমেৰিনমনত মুঠ ৬২ জন যাত্ৰী আছিল। দুয়োখন চাবে চাবমেৰিনৰ পৰা একে সময়তে দুটা বেলেগ বেলেগ আটাৰিত ৰেডিঅ' বাৰ্তা শেষবাৰৰ বাবে ভাঁহি ওলাইছিল। ১৯৭৩ চনৰ ২১ মাৰ্চত ক্ৰীনতা নামৰ জাৰ্মান (কয়লা বোজাই) মালবাহী জাহাজ এমন অন্তৰ্দ্ধান হয়। এই জাহাজমনত মুঠ ৯৩৭ জন যাত্ৰী আছিল। বাৰ্মুডা ট্ৰাইএংগলৰ ৰহস্য আদিৰ সঠিক স্থিৰ সিদ্ধান্ত উপনীত হ'বলৈ আজিৰ বিজ্ঞানো অসামৰ্থ হৈ পৰিছে। অনুমান কৰিব পাৰি যে বাৰ্মুডাই নিজৰ ৰহস্য প্ৰাকৃতিক নিয়মৰ ধাৰণা কৰা যায়। এই কাল্পনিক ত্ৰিকোণ সীমাৰ ভিতৰত অসংখ্য অলৌকিক ঘটনা ঘটি আছে। কিন্তু তাৰ কোনো সীমা সংখ্যা নাই। অদূৰ ভৱিষ্যতে UFO ৰ আৱিৰ্ভাৱ উলিওৱাৰ পৰাটো ৰহস্য হৈয়েই থাকিব।

শ্ৰীমতী চুমিয়া বুঢ়াগোহাঁই
স্নাতক ২য় বৰ্ষ বিজ্ঞান শাখাৰ
ছাত্ৰী (জীৱবিজ্ঞান বিভাগ)

বৰ্তমান সময় আৰু আমিবোৰ

স্নিগ্ধা গগৈ
অসমীয়া বিভাগ

যুগৰ পৰিৱৰ্তনীয় প্ৰৱাহৰ আজিৰ নতুন সময়ৰ আমি নৱপ্ৰজন্ম। বসন্ত অহাৰ লগে বিৰিখে যেনেকৈ নিজৰ বৰণ সলায় ঠিক তেনেদৰে শৈশৱ পাৰ হোৱাৰ লগে লগে আমাৰ মনবিলাকও নিজৰ ৰং সলনি কৰে জীৱনটো উপভোগ কৰাৰ উন্মাদনাত। জীৱনৰ দোকমোকালিতে মাটি আৰু আৰু স্কুলৰ লগত পৰিচয় হোৱাৰ দিনৰে পৰা ঘড়ীৰ কাটা দিশ যিমানেই সলনি হৈছে সিমানেই পৃথিৱীৰ চোৱাৰ হেঁপাহবোৰ যেন আমাৰ মাজত বাৰুকৈয়ে বাঢ়িব ধৰিছে। ভৱিষ্যৎ আকাংক্ষাৰ ৰং-বিৰঙি সপোনবোৰে বহু ৰাতি একাকাৰ কৰি উজাগৰে ৰাখিছে, কাৰোবাৰ হেঁপাহ আকাশ চুবৰ আন কোনোজনৰ হেঁপাহ সাগৰত বিচৰণ কৰাৰ.....

কিন্তু এক বৃহৎ ভয়ে আমাক এই সকলো আশাৰ পৰা বিমুখ হ'বলৈ বাধ্য কৰিছে, যি ভয়ে আমি য'তেই নাযাওঁ কিয় আমাৰ লগ লোৱা হৈছে। পূৰৱ

হেঙুলীয়া বেলিটো লৈ ভালে দেখা পাওঁ নতুন দিনৰ নতুন আশাৰ বেঙনী, পুনৰ যদি পশ্চিমলৈ চাওঁ পিছমুহূৰ্ত্ততে দেখা পাওঁ জীৱন হেৰুৱাৰ প্ৰতিচ্ছবি, জাতি হেৰুৱাৰ ভয় আৰু পোৰ্তত গামোচা মৰাৰ ভয়ৰ কথাতো নকওঁৱেই বাৰু।

সংগ্ৰাম অবিহনে অভিজ্ঞতাপূৰ্ণ জীৱন আমাক নালাগে, কিন্তু শৰীৰ থাকিও যদি আমি ৰক্তহীন হৈ পৰো তেন্তে সেই শৰীৰৰ মূল্য বা কি থাকিব। কৃষ্টি-সংস্কৃতি ভেঁপুৰ হৈয়ো যদি মাটিৰ সংকটৰ কাৰণে যুঁজ কৰিব লগা হয় তেন্তে এক অভিজ্ঞতাৰ মূল্য থাকিলে বা কি হ'ব। বজাৰলৈ সোনামন নি কৃষকে যদি তেলৰ দামৰ হিচাপ সামৰনি মাৰি, মাছৰ গোন্ধ নাকত লৈয়ে ঘৰ সোমাব লগা হয়, পুত্ৰ আৰু কন্যাৰ কিতাপ বহীৰ দামৰ হিচাপ কোনে কৰিব।

নিয়মিত প্ৰাণী আজি আমি, আমৰকে উপায় হুমুনিয়াহ কঢ়াৰ বাহিৰে আৰু উপায় নাই। চিঞৰ-বাখৰ কৰি টুবুৰীয়াৰ যাত্ৰা ভংগ কৰাৰ ইচ্ছাও মনত পুহি ৰখা নাই। তাতে আকৌ আজি-কালি ডেকবোৰে চিঞৰ মাৰিলে পিঠিত বেতৰ কোব আৰু বুকুতে বন্দুকৰ গুলি সোমোৱাৰ ভয়, আইজনীৰ বুকুৰ সাহস আমিবোৰ তেওঁৰ বুকুমনলৈ উদং কৰি ধৰি যাবওঁতো নোৱাৰো।

যিমানেই আমিবোৰ ডাঙৰ হৈ

আহিছো বয়স বঢ়াৰ লগে লগে কৰ্তব্য আৰু দায়িত্বৰ পুলিবোৰেও লাহপাহকৈ বাঢ়িব ধৰিছে। কন্যা হৈ জন্ম ল'লে দায়িত্ব লোৱাৰ চিন্তা। এই চিন্তাবোৰৰ পৰাতো পিছহুঁহকিবও নোৱাৰা বাছৰ ভাড়া যেন দেলে জোৰা মাৰি ঘৰৰ চোতালত খোজ পেলাওঁহে ভাইটি-ভণ্টিহঁতে দূৰৰ পৰাই দৌৰি আহি কয়-মোলৈ কি আনিলি, জেপৰ পৰা মিলিমা কেইটা উলিয়াই দিওঁ, মিলিমাৰ মূল্য সিহঁতৰ বাবেই যিমেই নহওঁক কি আমাৰ সেইয়াও এক দায়িত্ব।

তথাপিতো হাৰ মনা নাই। অসমীয়া মানুহৰ নাঙলৰ মুঠিত জোৰ বেছি লাগে বাবে কাৰণে হয়তো আমাৰ মনৰ বলবোৰো বেছি আৰু আশাবোৰো চিকুণ দূৰৰ পৰাই জিলিকে উঠে।

পিছে কেনো লাগি আছে অচিনাকী কাচৰ মোৰাবোৰতহে। ৰূপ বুলিলেই যিহকে পাওঁ তিহকে খানিছো। আদ্য বুলি ক'লেই বজাৰৰ বস্তুৰহে সোৱাদ বেছি। তিলৰ পিঠা আৰু বৰা'ৰ জলপানক লৈ কিজানি মাৰিলে কিজান হ'ব। আৰুতৰত নো ক'ত পাবা বুলি বুনিয়া-ভুজিয়াই চলি যায়। আকৌ ম'বাইল বুলিলেতো ম'বাইল বুলিলেতো ক'বই নালাগে ইমানেই উঠিলো যে কাষত গাড়ী মটৰৰ মোনদা আই মৰাবহে ভয়।

আগৰ দিনবোৰতেই বল আছিল আমুকী-তামুকী কৰি কথাৰ মহলা মৰাৰ সময়তেই আপোনজনৰ সুখ-দুখৰ খবৰ লোৱাও হৈছিল. কিন্তু আজি পিছে সেই দিন নাই
চকু থাব কৰপৰা সন্মুখত বাঢ়িলেও হাতৰ তলত থকা মবাইলটোলৈহে যায়।

এই তলনৈ চাষ আঁকোতে সময়ে যে ৰূপ সলায় আমাৰ খবৰে নাই একো। ৰোপাইৰ দিনৰ হাতত দা মন লৈ ওলায় গ'লে আমুকৰ ঘৰত কামকে পাইছিল। আজিৰ সময়ত তেনেকৈ কাম বিচাৰোঁতে দা-কুঠাৰতে আমৰে ধৰিব। আমৰ একৰাই চাষা কৰো মানে পেটৰ নিগনি পেটতে মৰিব।

এই সময় আমাৰ জটিলতাৰ, আজিৰ দিন প্ৰতিযোগীতাৰ শীৰ্ষ স্থানত বহি দিয়াৰ, নিৰপেক্ষ বিচাৰ কৰি জাতিটোৰ লগতে নিজৰ মাটি ভেটি ৰক্ষা কৰি যুক্তিসন্মত আলাপ-আলোচনাৰ কৰাৰ সময়।

যি কি নহওঁক, চকু খুলি আমি যদি সন্মুখলৈ চাওঁ-বোৱতী নদীক ভেটিব নোৱাৰো যদিও সুঁতি সলনি কৰিব নিশ্চয় পাৰিম। কথা এষাৰ আছে নহয় "বাইতে নখ জোকাৰিলে সোণো বয়।"

জ্যোতিৰ জ্যোতি

আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যাকাশৰ এটি উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ, জাতিৰ ৰৱভেটি দীপাল কৰোঁঅ সংস্কৃতিৰ উপাসক আদি বিশেষণেৰে ভূষিত স্বনামধন্য পুৰোধা ব্যক্তিজনেই হ'ল জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা। নামটোৰ অৰ্থ অৰ্থ আচুৰি চালে দেখা যায়, জ্যোতি, জেউতি অৰ্থাৎ পোহৰ, দীপ্তি আৰু সঁচাকৈয়ে জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পময় চিন্তা, সুন্দৰৰ সাধনাৰ আলোকেৰে আলোকিত কৰি থোৱাৰ বাবেই আজি অৰ্ধ শতিকাৰ দেওনা পাৰ হৈ যোৱাৰ পাছতো জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কৃতিত্বৰ জেউতী স্তিমিত হোৱা নাই। বৰং তেওঁৰ সৃষ্টি-ৰাজিক লৈ অনুসন্ধিৎসু জ্ঞানপিপাসু লোকে নতুন নতুনকৈ ৰসাস্বাদন কৰি পৰিতৃপ্তও হৈছে।

এইজনাই জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা, যিজনৰ প্ৰতিভাৰ পৰিধি এককোটি আখোন বিভাগতে ব্যাপ্ত নাথাকি সুকুমাৰ কলাৰ বিবিধ ভাগলৈকে বিয়পি পৰিছিল। সাহিত্য-সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত অধিক দক্ষ জ্যোতিপ্ৰসাদে নাটক আৰু গীতক পূৰ্বৰ ধাৰাৰূপে ৰূপান্তৰ কৰি অভিনৱ ৰূপত সৰৱে মনত লগা চিত্ত গঢ়ি তুলিলে। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ আগৰ তথা সমসাময়িক, নাট্যকাৰসকলে প্ৰত্যক্ষ কৰিলে দেখিবলৈ পোৱা যায় যে- তেওঁসকলে ৰচনা কৰা নাটকসমূহ যাইকে পৌৰাণিক, বুৰঞ্জীমূলক আছিল আৰু যিবোৰ মঞ্চৰ বাবে অনুপযোগী। কিন্তু জ্যোতিপ্ৰসাদে পুৰণিকো উলায় নকৰি নতুনকো উলায় নকৰি নতুনকো পৰিশীলিত ৰূপত সাজ

চৈধ্য বছৰ বয়সতে পৌৰাণিকো বিষয়বস্তু অথচ ভাববস্তু আৰু ৰূপবস্তুৰ দিশত ৰোমাণ্টিক ভাৱসমৃদ্ধ এখন আধুনিক নাটক 'শোণিত-কুঁৱৰী'ৰ যোগেদি যি সৰল ৰূপত আত্ম-প্ৰকাশ কৰিছিল তাক মৃত্যু পৰ্যন্ত অটুট ৰাখিছিল।

জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকৰ লেখত মনলগীয়া দিশটো হ'ল মঞ্চ উপযোগীকৈ ৰচা আৰু মঞ্চ নিৰ্দেশনাবোৰ। বহুসময়ত এনে লাগে সাধাৰণ পাঠক এজনেও জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটকবোৰ পঢ়ি মঞ্চত উপস্থাপন কৰিবলৈ অলপো অসুবিধা নহ'ব। অৰ্থ্যাৎ সাৱলীল তথা কাব্যিক ব্যঞ্জনাৰ বৰ্ণিত নিৰ্দেশনা সাহিত্যিক মূল্যৰ দাবীদাৰ হ'ব পাৰে। সেয়ে অলপ বঢ়াই ল'ব পাৰে। এইবোৰৰ গুৰুত্ব ইমান বেছি যে নাটক এখনৰ বাকীবোৰ অংগ আঁতৰাই পেলালেও মূল জঁকাটোৰ অস্তিত্বৰ উমান পোৱা যায়। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাটক বেলিকা সমালোচক-সকলে ক'ব বিচাৰে যে আগৰৱালাৰ নাটক মৰিচাচ মেটাৰলিংক জৰ্জ বাৰ্ণাৰ্ড শ্ব, হেনৰিক ইবচেন আদিৰ প্ৰভাৱ বিদ্যমান। এই কথা যদিও অনস্বীকাৰ্য তথাপি জ্যোতিপ্ৰসাদৰ বিশাল প্ৰতিভা, সূক্ষ্ম দৃষ্টিভংগী আৰু গভীৰ বোধ শক্তিয়ে সিবোৰক উপগ্ৰহ (চন্দ্ৰ) জোনৰ উত্তাপহীন পোহৰসদৃশ বুলিহে পাতিয়ন নিয়ায়।

নাটক, গীত আদিৰ সফল যাত্ৰাৰ লগে-লগে জ্যোতিপ্ৰসাদে শিশু সাহিত্য, কবিতা, প্ৰবন্ধ, গল্প, নৃত্য, স্থাপত্য, উপন্যাস

আৰু প্ৰথম অসমীয়া বোলছবি জয়মতী নিৰ্মাণ কৰি উলিয়াই। জ্যোতিপ্ৰসাদৰ কবিতাত জাতীয় চেতনাত মানসিকবাদী বিপ্লৱী চেতনা, ঐতিহ্য চেতনা, আৱেগিক ঐক্য শিল্পিময় চেতনা, যুক্তিনিৰ্ভৰ আধুনিক চিন্তা অতি সুন্দৰ ৰূপত প্ৰতিফলিত হৈছে। এই মহান শিল্পী সুন্দৰৰ পূজাৰী, ৰূপৰ মনিকৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ ৰচনাৰাজিৰ সম্পৰ্কে তলত উল্লেখ কৰা হ'ল।

ক) শোণিত কুঁৱৰী - ১৯২৫
কাৰেঙৰ লিগিৰী - ১৯৩৭
ৰূপালীম - ১৯৬০
নিমাতীকইনা - ১৯৬৪
লভিতা - ১৯৪৮
সোণপাখিলী - (অসম্পূৰ্ণ)
কনকলতা - (অসম্পূৰ্ণ)
সুন্দৰ কোঁৱৰ - (অসম্পূৰ্ণ)

খ) চলচ্চিত্ৰ - জয়মতী (১৯৩৫), ইন্দ্ৰমালতী (১৯৩৯)
গ) কবিতা - লুইতপাৰৰ অগ্নিসুৰ (১৯৭১)
ঘ) প্ৰবন্ধ - জ্যোতিধাৰা - ১৯৬৭
ঙ) গল্প - জ্যোতি সাতসৰী - ১৯৬৭
চ) জীৱনী - চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা - ১৯৬৭
ছ) ৰচনা সমগ্ৰ - জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ৰচনাৱলী ১৯৮১
সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ দ্বাৰা সম্পাদিত
জ্যোতিপ্ৰসাদৰ ৰচনাৱলী - 2003
হীৰেন গোহাঁই দ্বাৰা সম্পাদিত।

দৰাচলতেই প্ৰতিভাৰ আঁকৰ, সংস্কৃতিৰ সাৰথি জ্যোতিপ্ৰসাদৰ বিষয়ে চমু আলোচনাত সামৰিব নোৱাৰি। তথাপি ~~উপৰোক্ত~~ উক্ত ৰচনা সম্ভাৰৰ পৰা সহজেই অনুমেয় যে এজন প্ৰবল প্ৰতিভাশালী ব্যক্তিৰ বাদে আনৰ বাবে ই দুৰূহ কাম। সেয়েহে অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল চহকী কৰা জ্যোতিপ্ৰসাদৰ নাম অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত যুগে-যুগে বন্দিত হৈ ৰ'ব।

শেষত জ্যোতিৰেই প্ৰতিধ্বনি —

"তোৰে মোৰে আলোকৰে যাত্ৰা
অব্যৰ্থ.... অব্যৰ্থ.....।।"

শ্ৰীমতী দীপাশিখা শইকীয়া
অসমীয়া বিভাগ।

লিমাৰিক

(১)

কিমান পাত ভৰাৰা দুৰ্নীতিৰ কথা লিখি,
দুৰ্নীতি কৰে বোলে ৰাজনীতিক আৰু আমোলাই মিলি ।
ঘোচখোৰে আছে ঘোচেই গিলি,
টেবুলৰ ড্ৰয়াৰ থৈ দিয়ে মেলি,
বাকীবোৰে চাই থাকে হিপ গিলি গিলি ।

শ্ৰী অৰুণজ্যোতি সোণোৱাল
সমাজতত্ত্ব বিভাগ

আধা অঁকা ছবি

ফাগুনৰ এটি নিশা
একাজঁলি পোহৰে জোনটি ঢকা
মাজে মাজে এচমকা ডাৱৰ
যেন কঁহুৱা তুলা ।
সোণালী পথাৰখনত সিদিনা
জোনাক নাছিল
আছিল নিশাৰ গভীৰতা ।
মোৰ খিৰিকীৰ কাষতে বৈ বৈ
দুখৰ এখনি মুখ
আঁচলেৰে ঢকা
এটি ছবি অকাঁ ।
হঠাৎ পথাৰখনৰ মাজ ভাগত
এটি ঐনিতমৰ সুৰ
সোৱনশিৰিৰ ঘাটৰ
সুললিত কণ্ঠ, উজুপানি গীত ।
মোৰ মনটো ছবিটোৰ পৰা
বহুদূৰ আঁতৰি গ'ল
আন্ধাৰ ফালি ফালি
সুৰটোৰেও যেন আন্ধাৰ বিচাৰি ।
প্ৰতিধ্বনি হৈব খোজে
দূৰৈৰ আকাশ বতাহ ভেদি
মোৰ আধা অকাঁ ছবি ॥

বিষ্ণু দলে
অসমীয়া বিভাগ
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

ভালপাওঁ তোমাক আজিও

স্মৃতি হৈ ৰ'ব দিব নুখোজোঁ সেই ভালপোৱা
বোৰ.....
আজিও ৰৈ আছোঁ তোমাৰ অপেক্ষাত ।
ফাগুনৰ বতাহ জাকে উৰুৱাই নিয়ক
তোমাৰ সেই অভিমান বোৰ
আৰু.....
আৰু তুমি মোক আকোঁৱালি লোৱা আগৰ
দৰে.....
অবুজন মনটোক বুজাবলৈ এবাৰ চেষ্টা কৰা
মইও বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিম
তোমাৰ প্ৰিয়জন হ'ব খুজিছোঁ
ভাল পাওঁ তোমাক আজিও.......

শ্ৰী শচীন্দ্ৰ কোঁচ
অসমীয়া বিভাগ

তোমাৰ হাঁহি

তোমাৰ হাঁহিত উৰি যায় এজাক ৰূপালী
পখিলী ৰদালীয়ে চকু মেলি ৰং চতিয়াই
ধৰাৰ বুকুত,
সেয়ে জানা কঁঠালৰ আঠা দি
সদায় যেন লগায় লয়, ওঁঠত তোমাৰ
ৰূপালী হাঁহি।

তুমি হাঁহিলে জোনাক ৰাতি তৰাই হাঁহে
জোনাকী পৰুৱাতি জেউতীয়া হয়,
হাঁহিলে তুমি আশাৰ চাকি জ্বলে গুৰে ৰাতি
সেয়েহে বিচাৰো সদায় ওঁঠত তোমাৰ ৰূপালী
হাঁহি......

তোমাৰ হাঁহিত বুকুত ফুলে গোলাপৰ কলি
আঁতৰি যায় বিষাদৰ ডাৱৰ,
সেয়ে তোমাক নকলেও বুজা যেন
হাঁহি তোমাৰ শ্ৰেষ্ঠ উপহাৰ মোৰ জীৱনত।

শ্ৰীমতী লীনা বৰগোহাঁই
অসমীয়া বিভাগ

ফাগুন

বতাহজাকৰ দিশ সলনি হ'ল,
লঠঙা ডালত কোথাই কোবাই
ছন্দত হেৰাই গ'ল।
বাঁচি থকা মাত্ৰ নিৰস নিৰল
শুকান পাতৰ থৰ্‌থৰনি।

কাৰোবাৰ যদি সপোনবোৰ
ৰঙা মদাৰৰ দৰে ৰঙীণ,
আনজনলৈ হয়তো খোজৰ হেঁচাত
আৰ্তনাদ কৰি উঠা
মদৰুৱা বসনৰ পাতৰাশিৰ দৰে মসৃণ।
ফাগুন প্ৰিয় তেওঁৰ কাৰণ,
ই ৰঙীণ,
ফাগুন প্ৰিয় তেওঁৰ
কাৰণ, ই অনুভৱী সৃষ্টি

পলাশ-শিমলুৰ বাবে ফাগুনৰ আদৰ
প্ৰশংসাৰে প্ৰশংসিত ৰঙচুৱা মদাৰ।
কিন্তু সুন্দৰতা সেইখিনিত...
যেতিয়া নিৰ্জীৱ লঠঙা ডালত
ছন্দহীন সংগীতৰ তালত উচ্চৰিত হয়
সজুকত মৃতপ্ৰায় সোৱা পাতৰাশিৰ
অন্তিম লয়।।

শ্ৰীমতী বৰষাৰাণী চুতীয়া।
প্ৰাণীবিজ্ঞান বিভাগ।

জীৱন

জীৱন বাটত লগ পোৱা মানুহৰ অভাৱ নাই
সেইবুলি আকৌ সকলো মানুহৰ আপোনো হোৱা নাই
কাৰোবাৰ কথা, কাৰোবাৰ চেহেৰা
কাৰোবাৰ হাঁহি, আন কাৰোবাৰ মৰম
সকলো পাইও আধৰুৱা এই জীৱন।

সুখ পাইও দুখ, আহিব লগা দিনক লৈ
ভয় হয় আহিব লগা দিনবোৰ বা কেনেকুৱা হয়,
বৰ্তমান সকলো আছে, কিন্তু আশা ভৱিষ্যতক লৈ
সপোন আছে, পূৰণ নহয়......
আশা আছে, সফল নহয়।

জীৱনৰ পথত বহুতো উজুটি খালো
সফলতাৰ পথত বহুবাৰ থমকিলো
কিবা পোৱাৰ আশাত বহুত কিবা হেৰুৱালো
তথাপিও কিন্তু আশা আছে যে এদিন সফল হমেই।
সুখেই হওক বা দুখেই হওক বেছি একো নিবিচাৰো
যিদৰে আছো, সুখী আছো।
মাত্ৰ জীৱনক ভাল পাবলৈ শিকিছো।

শ্ৰীমতী সুনমী ৰাজখোৱা
অসমীয়া বিভাগ

কবিতা

তোমাতেই মগন

স্নিগ্ধ ৰাতি
মুগ্ধ মন......।

হৃদয় তোমাৰ কত যে মগন
হৃদয় খালি

হৃদয়ৰ কম্পন
দেখুওৱা তোমাৰ ৰূপ চন্দন
কিন্তু ....?
মই
তোমাতেই মগন" ।

— শ্ৰীমতী শিমাৰানী বৈশ্য
তৃতীয় ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ ।

জ্যোতি

স্বাধীনতাৰ ৰক্তেৰে ৰঞ্জিত পবিত্ৰ বেদীত
লক্ষ লক্ষজনৰ জীৱন আহুতি
অপৰিসীম ত্যাগেৰে ভৰা মুক্তি আন্দোলন
'কৰিম কিম্বা মৰিম'
যি গীতৰ সুৰত জাগি উঠিছিল অসমীয়া
সেই গীতৰ নাম 'জ্যোতি',

"হুংকাৰি উঠিল মুক্তি যুঁজাৰু
তুলাই আহিল অসমী গাভৰু"
বুলি কৈ অসমীয়া নাৰী সমাজলৈ
বোৱাই আনা দেশ প্ৰেমৰ
সেই ফল্গুধাৰাৰ 'নাম জ্যোতি'

বিষ্ণুৰ মণিকাঞ্চন সংযোগেৰে
সুৰদী সুৰীয়া অসমীয়া সংস্কৃতিক
জগত সভাত প্ৰতিষ্ঠা লাভৰ
আন এটা নাম 'জ্যোতি',

জ্যোতি অসমীয়াৰ আবেগ
অসমীয়াৰ স্বাভিমান
আনন্দ অতীতৰ
এক চিৰউজ্বল জ্যোতিষ্কৰ
নাম 'জ্যোতি',

নিলাক্ষী দত্ত
প্ৰথম ষান্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

সৰা পাতৰ কাহিনী

বকুল ফুলৰ দৰে
কাৰ বাবে এই
হৃদয়ংগম কৰি যোৱা গীতৰ কলি,

মোৰ হৃদয়ত ৰৈ যোৱা
তোমাৰ বীনৰ মিঠা স্বৰৰ প্ৰতিধ্বনি
কৰ্ণপটত হৈ, বকুত বাজি উঠে
আজিও সেই স্বৰাগীনি

জোনাক জলপাঁও
আৰু জোনাকৰ দৰে প্ৰিয় তুমি
আন্ধাৰৰ আকাশত
হেপাঁহৰ জোনাকী জনীৰ
পোহৰৰ দৰে তুমি

স্মৃতিৰ অৱসাদবোৰ
মোৰ বাবে প্ৰিয় নহয়,
প্ৰিয় নহয় সেৰাবিৰীৰ
পিছে জলপাঁও মই
তোমাৰ কণ্ঠত
নিগাৰ ৰৈ যোৱা
এটিমলো সৰাপাতৰ সুৰ।

স্নিগ্ধা গগৈ
প্ৰথম ষাণ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ।

ব্যংগ কবিতা

①

বান্দৰী এজনী আছে নাম তাইৰ মীৰা,
যোৰাবাৰ মাঘ বিহুত দিছিল চিৰা।
দৈও দিছিল এবাটি,
গুৰ দিলে টিন কাটি,
পেট ভৰাই খাইছিলো পাৰি লৈ পীৰা।

②

মাঘৰ উৰুকালৈ কেইদিনমান হে বাকী,
লিমাৰিক ৰনডঙা উঠিছে বাজী।
কাক বাৰু কি খুৱাম,
লাড়ু পিঠা কিমান বনাম,
অনুকৰনতে খাম ভেষাৰ কথা পাতি।

শ্ৰীমতী সৰোজিনী [illegible]
গণিত বিভাগ